Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (teine koda laiendatud koosseisus)

8. juuli 2020*

Majandus- ja rahapoliitika – Krediidiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve – Määruse (EL) nr 1024/2013 artikli 18 lõige 1 – Krediidiasutusele EKP määratud rahaline haldussanktsioon – Määruse (EL) nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 esimene lõik – Omavahendite nõuete vältav rikkumine – Hooletusest toime pandud rikkumine – Kergemat karistust sätestava õigusakti tagasiulatuv kohaldamine – Puudumine – Kaitseõigused – Sanktsiooni suurus – Põhjendamiskohustus

Kohtuasjas T-576/18,

**Crédit agricole SA**, asukoht Montrouge (Prantsusmaa), esindajad: *avocates* A. Champsaur ja A. Delors,

hageja,

*versus*

**Euroopa Keskpank (EKP)**, esindajad: C. Hernández Saseta, A. Pizzolla ja D. Segoin,

kostja,

mille ese on ELTL artiklil 263 põhinev nõue tühistada EKP 16. juuli 2018. aasta otsus ECB/SSM/2018-FRCAG-75, mis on tehtud nõukogu 15. oktoobri 2013. aasta määruse (EL) nr 1024/2013, millega antakse Euroopa Keskpangale eriülesanded seoses krediidiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve poliitikaga (ELT 2013, L 287, lk 63), artikli 18 lõike 1 alusel ja millega hagejale määrati Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta määruse (EL) nr 575/2013 krediidiasutuste ja investeerimisühingute suhtes kohaldatavate usaldatavusnõuete kohta ja määruse (EL) nr 648/2012 muutmise kohta (ELT 2013, L 176, lk 1; parandused ELT 2017, L 20, lk 2; ELT 2013, L 321, lk 6, ja ELT 2013, L 208, lk 68) artikli 26 lõikes 3 ette nähtud põhiomavahendite nõuete vältava rikkumise eest rahaline haldussanktsioon 4 300 000 euro suuruses summas,

ÜLDKOHUS (teine koda laiendatud koosseisus),

koosseisus: president S. Papasavvas, kohtunikud V. Tomljenović, F. Schalin, P. Škvařilová-Pelzl ja I. Nõmm (ettekandja),

kohtusekretär: ametnik M. Marescaux,

arvestades menetluse kirjalikku osa ja 21. jaanuari 2020. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

**otsuse**

## Vaidluse taust

1 Hageja Crédit agricole SA on Prantsuse krediidiasutus, kes allub Euroopa Keskpanga (EKP) usaldatavusnõuete täitmise otsesele järelevalvele.

2 EKP uurimisüksus saatis 22. detsembril 2016 hagejale vastuväiteteatise vastavalt EKP 16. aprilli 2014. aasta määruse (EL) nr 468/2014, millega kehtestatakse raamistik Euroopa Keskpanga ja riiklike pädevate asutuste vaheliseks ning riiklike määratud asutustega tehtavaks koostööks ühtse järelevalvemehhanismi raames (ühtse järelevalvemehhanismi raammäärus) (ELT 2014, L 141, lk 1), artikli 126 lõigetele 1 ja 2. EKP heitis hagejale ette, et viimane klassifitseeris ilma pädeva asutuse eelneva loata oma esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvateks instrumentideks kapitaliinstrumendid, mistõttu hageja rikkus Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta määruse (EL) nr 575/2013 krediidiasutuste ja investeerimisühingute suhtes kohaldatavate usaldatavusnõuete kohta ja määruse (EL) nr 648/2012 muutmise kohta (ELT 2013, L 176, lk 1; parandused ELT 2017, L 20, lk 2; ELT 2013, L 321, lk 6, ja ELT 2013, L 208, lk 68) artikli 26 lõiget 3.

3 18. jaanuaril 2017 esitas hageja vastuväiteteatise kohta oma kirjalikud märkused.

4 EKP uurimisüksus edastas 2. augustil 2017 hagejale otsuse eelnõu, et võimaldada tal esitada oma kirjalikud märkused.

5 4. augustil 2017 taotles hageja EKP-lt oma märkuste esitamiseks tähtaja pikendust. EKP rahuldas 7. augustil 2017 selle taotluse osaliselt, pikendades tähtaega kuni 30. augustini 2017.

6 Hageja esitas 30. augustil 2017 talle teatavaks tehtud otsuse eelnõu kohta kirjalikud märkused.

7 EKP tegi 16. juulil 2018 nõukogu 15. oktoobri 2013. aasta määruse (EL) nr 1024/2013, millega antakse Euroopa Keskpangale eriülesanded seoses krediidiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve poliitikaga (ELT 2013, L 287, lk 63), artikli 18 lõike 1 alusel otsuse ECB/SSM/2018-FRCAG-75 ning määras hagejale määruse nr 575/2013 artikli 26 lõikes 3 ette nähtud põhiomavahendite nõuete vältava rikkumise eest rahalise haldussanktsiooni 4 300 000 euro suuruses summas (edaspidi „vaidlustatud otsus“).

8 Esiteks tuvastas EKP, et hageja on toime pannud rikkumise. Ta leidis, et määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 esimesest lõigust tuleneb, et krediidiasutus võib oma kapitaliinstrumente kirjendada esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvate instrumentidena alles pärast seda, kui ta on saanud pädevalt asutuselt eelneva loa.

9 Sellega seoses lükkas EKP tagasi hageja argumendid, et lihtaktsiad asuvad Euroopa Pangandusjärelevalve („EBA“) poolt määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 kolmanda lõigu alusel avaldatud loetelus (edaspidi „EBA avaldatud loetelu“). EKP leidis sisuliselt, et instrumendi olemasolu selles loetelus ei vabasta krediidiasutust nõudest saada pädevalt asutuselt määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 esimese lõigu alusel eelnev luba.

10 EKP märkis, et hageja emiteeris 23. juunil 2015, 12. novembril 2015 ja 21. juunil 2016 kolmel korral lihtaktsiaid, millel oli „lojaalsusklausel“, mis andis aktsionärile suurendatud dividendi iga aktsia eest, mida aktsionär hoiab vähemalt kaks järjestikust aastat. EKP heitis hagejale ette, et viimane klassifitseeris need kapitaliinstrumendid ilma tema loata oma esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvateks instrumentideks oma konsolideeritud omakapitali ja põhiomavahendite nõuete

kvartaliaruannetes ajavahemikus 2015. aasta teisest kvartalist kuni 2016. aasta teise kvartalini ning avalikustamiskohustuse täitmisel kolmanda samba raames ajavahemikus alates 30. juunist 2015 kuni 30. juunini 2016.

11 EKP märkis ka, et ühine usaldatavusnõuete täitmise järelevalve rühm teavitas 18. aprillil 2016 hagejat tema kohustusest taotleda ja saada EKP luba, enne kui ta klassifitseerib kapitaliinstrumendid oma esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvateks instrumentideks, mille järel esitas hageja 30. mail ja 22. juunil 2016 loataotlused, mis puudutasid vastavalt esiteks 23. juuni emissiooni ja 12. novembri 2015. aasta emissiooni ning teiseks 21. juuni 2016. aasta emissiooni. EKP väljastas load vastavalt 26. juulil ja 29. augustil 2016.

12 EKP järeldas sellest, et hageja ei järginud määruse nr 575/2013 artikli 26 lõiget 3 ajavahemikus alates 30. juunist 2015 kuni 30. juunini 2016, kui ta klassifitseeris kapitaliinstrumendid ilma pädeva asutuse loata oma esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvateks instrumentideks, ning et see rikkumine oli toime pandud vähemalt hooletusest.

13 Lisaks tõi EKP vaidlustatud otsuses esile, et pärast tema antud lubasid teavitas EBA teda sellest, et lojaalsusklausliga lihtaktsiad ei vasta määruse nr 575/2013 artikli 28 lõikes 4 sätestatud nõuetele ning neid ei saa esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvate instrumentidena kirjendada. Seetõttu palus ta 1. augustil 2017 hagejal võtta sobivad meetmed, mis muudaksid tema lihtaktsiad määrusega nr 575/2013 täielikult kooskõlas olevaks.

14 Teiseks määras EKP hagejale tema rikkumise eest rahalise haldussanktsiooni summas 4 300 000 eurot. EKP toonitas, et tal on määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõike 1 alusel õigus määrata rahaline haldussanktsioon, kui toime on pandud asjakohastest vahetult kohaldatavatest liidu õigusaktidest tuleneva nõude rikkumine, mille eest võib pädev asutus määrata asjakohaste liidu õigusnormide alusel rahalisi haldussanktsioone. Ta lisas, et määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõike 3 kohaselt peavad kohaldatavad sanktsioonid olema „tõhusad, proportsionaalsed ja hoiatavad“.

15 Mis puudutab rikkumise raskust, siis EKP võttis arvesse asjaolu, et kõnealused kapitaliinstrumendid moodustasid 30. juunil 2016 hageja esimese taseme põhiomavahendite suhtarvust 67 baaspunkti ning et määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 rikkumine leidis aset viiel järjestikusel kvartaliaruande perioodil ja kolmanda samba raames kolme avalikustamiskohustuse perioodil aastatel 2015 ja 2016. Ta leidis, et rikkumine on toime pandud vähemalt hooletusest, ning tõi esile, et hageja liigitas jätkuvalt oma lihtaktsiate emissioonid esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvateks instrumentideks pärast seda, kui ühise usaldatavusnõuete täitmise järelevalve rühm oli teda hoiatanud, et tal on kohustus saada tema eelnev luba.

16 Kergendava asjaoluna võttis EKP arvesse tõsiasja, et pärast hageja esitatud taotlusi sai ta loa liigitada oma lihtaktsiate emissioonid esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvateks instrumentideks.

17 EKP leidis, et 4 300 000 euro suurune rahaline haldussanktsioon, mis tema hinnangul moodustab 0,0015% selle kontserni aastakäibest, millesse hageja kuulub, on proportsionaalne.

18 Kolmandaks otsustas EKP avaldada määratud rahalise haldussanktsiooni oma veebisaidil ilma hageja nime anonüümseks muutmata. Ta leidis, et asjaolud, millele hageja tugines, et väita, et niisugune avaldamine kahjustab tõsiselt tema mainet ja tema seisundit turul, on oletuslikud, ebamäärased ja üldised ega võimalda seega tõendada, et avaldamine tekitaks talle ebaproportsionaalse kahju ühtse järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 132 lõike 1 punkti b tähenduses.

## Menetlus ja poolte nõuded

19 Hageja esitas hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 25. septembril 2018.

20 Kuna Üldkohtu kodade koosseisu muudeti, määrati kohtuasi uuele ettekandja-kohtunikule, kes kuulub teise kotta, mistõttu määrati käesolev kohtuasi sellele kojale lahendamiseks.

21 Üldkohtu teise koja ettepanekul otsustas Üldkohus kodukorra artikli 28 alusel suunata kohtuasja edasi laiendatud koosseisule.

22 Ettekandja-kohtuniku ettepanekul otsustas Üldkohus (teine koda laiendatud koosseisus) avada menetluse suulise osa ning esitas kodukorra artiklis 89 ette nähtud menetlust korraldavate meetmete raames pooltele 13. detsembril 2019 kirjalikud küsimused. Kumbki pool vastas Üldkohtu kirjalikele küsimustele ning esitas seejärel oma seisukohad teise poole vastusele.

23 Laiendatud koosseisus teise koja president otsustas pärast poolte ärakuulamist 6. jaanuari 2020. aasta otsusega liita käesolev kohtuasi kohtuasjadega T-577/18 ja T-578/18 menetluse suulise osa huvides.

24 Poolte kohtukõned ja vastused Üldkohtu suulistele küsimustele kuulati ära 21. jaanuari 2020. aasta kohtuistungil. Sellel kohtuistungil paluti EKP-l Üldkohtu küsimusele kirjalikult vastata ja hagejal esitada selle vastuse kohta oma seisukohad. Pooled täitsid need nõuded ettenähtud tähtaja jooksul.

25 Üldkohus (teine koda laiendatud koosseisus) lõpetas 2. märtsi 2020. aasta otsusega menetluse suulise osa.

26 Hageja palub Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus;

– mõista kohtukulud välja EKP-lt.

27 EKP palub Üldkohtul:

– jätta hagiavaldus rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

## Õiguslik käsitlus

28 Hagi põhjenduseks esitab hageja kaks väidet.

29 Esimene väide puudutab pädevuse ületamist vaidlustatud otsuses. Väide koosneb kolmest osast. Esimene väiteosa käsitleb määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 rikkumist. Teise osa kohaselt on rikutud määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõiget 1 ja õiguskindluse põhimõtet. Kolmas väiteosa puudutab hagejale määratud rahalise haldussanktsiooni proportsionaalsust.

30 Teises väites heidab hageja EKP-le ette, et viimane rikkus tema õigust olla ära kuulatud, kuna EKP rajas vaidlustatud otsuse etteheidetele, mida haldusmenetluses ei analüüsitud.

31 Nagu on toonitatud eespool punktides 8–18, tuvastas EKP vaidlustatud otsuses esiteks hageja rikkumise, teiseks määras talle selle rikkumise eest karistusena rahalise haldussanktsiooni ning kolmandaks nägi ette selle rahalise haldussanktsiooni avaldamise oma veebisaidil.

32 Üldkohus peab otstarbekaks teha vahet vastavalt sellele, kas hageja kriitika puudutab rikkumise tuvastamist tema suhtes või rahalise haldussanktsiooni määramist.

***Vaidlustatud otsuse õiguspärasus osas, milles tuvastatakse hageja rikkumine***

33 Esimese väite esimeses osas leiab hageja sisuliselt, et EKP eiras hageja rikkumise tuvastamisel määruse nr 575/2013 artikli 26 lõiget 3. Lisaks on hageja esimese väite teise osa esimeses etteheites seisukohal, et EKP rikkus määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõiget 1, kuna ta jõudis järeldusele, et hageja pani rikkumise toime vähemalt hooletusest. Lõpuks, oma teises väites, mis on esitatud teise võimalusena, leiab hageja sisuliselt, et vaidlustatud otsuses tehtud järeldus rikkumise olemasolu kohta põhineb teguritel, mille kohta ei olnud tal haldusmenetluses võimalik oma arvamust avaldada, millega on rikutud tema õigust olla ära kuulatud.

*Esimese väite esimene osa, mille kohaselt on määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 tõlgendamisel ja kohaldamisel rikutud õigusnormi*

34 Esimese väite esimeses osas esitab hageja sisuliselt kaks etteheidet.

35 Esimeses etteheites leiab hageja, et EKP rikkus õigusnormi, kui tõlgendas ja kohaldas määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 esimest lõiku redaktsioonis, mis kehtis talle etteheidetavate asjaolude asetleidmise ajal.

36 Teises etteheites, mis esitati repliigi staadiumis, väidab hageja, et igal juhul ei kujuta talle ette heidetud asjaolud endast enam rikkumist, kuna Euroopa Parlamendi ja nõukogu 20. mai 2019. aasta määrusega (EL) 2019/876, millega muudetakse määrust (EL) nr 575/2013 seoses finantsvõimenduse määra, stabiilse netorahastamise kordaja, omavahendite ja kõlblike kohustuste nõuete, vastaspoole krediidiriski, tururiski, kesksetes vastaspooltes olevate positsioonide, ühiseks investeerimiseks loodud ettevõtjates olevate riskipositsioonide, riskide kontsentreerumise, aruandlus- ja avalikustamisnõuetega ning millega muudetakse määrust (EL) nr 648/2012 (ELT 2019, L 150, lk 1), on muudetud määruse nr 575/2013 artikli 26 lõiget 3. Hageja on seisukohal, et Üldkohus peab seda muudatust arvesse võtma, kuna see on kergemat karistust sätestav seadus.

*– Esimene etteheide, mille kohaselt on määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 esimest lõiku redaktsioonis, mis kehtis hagejale etteheidetavate asjaolude asetleidmise ajal, tõlgendatud ja kohaldatud vääralt*

37 Vaidlustatud otsuse punktis 3 märkis EKP, et määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 esimese lõigu kohaselt oli hagejal kohustus saada pädeva asutuse eelnev luba enne seda, kui ta klassifitseerib oma lihtaktsiate emissioonid esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvateks instrumentideks, isegi kui kõnealune kapitaliinstrumentide kategooria asub selle sätte kolmanda taande alusel EBA avaldatud loetelus.

38 Tuleb tõdeda, et määruse nr 575/2013 artikkel 26 puudutab esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvaid instrumente. Täpsemalt käsitleb selle sätte lõige 3 pädeva asutuse hinnangut selle kohta, kas instrumendid, mida krediidiasutus kirjendab esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvate instrumentidena, vastavad olenevalt olukorrast määruse nr 575/2013 artikli 28 või artikli 29 kriteeriumidele. Selles sättes nähakse kapitaliinstrumentide jaoks ette erikord.

39 Nii on määruse nr 575/2013 artikli 26 lõikes 3 kohtuasjas kohaldatavas redaktsioonis ette nähtud:

„Pädevad asutused hindavad, kas emiteeritud esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvad instrumendid vastavad artiklis 28 või vajaduse korral artiklis 29 sätestatud tingimustele. Kapitaliinstrumentide puhul, mis on emiteeritud pärast 28. juunit 2013, klassifitseerivad krediidiasutused ja investeerimisühingud kapitali esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvateks instrumentideks alles pärast seda, kui pädevad asutused, kes võivad EBAga konsulteerida, on andnud selleks loa.

Kapitaliinstrumentide (välja arvatud riigiabi) puhul, mille pädev asutus on heaks kiitnud esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvate instrumentidena klassifitseerimiseks aktsepteeritavana, kuid mille vastavust artiklis 28 või vajadusel artiklis 29 sätestatud tingimustele on EBA arvates sisuliselt keeruline kindlaks teha, selgitavad pädevad asutused EBA-le oma põhjusi.

EBA koostab, haldab ja avaldab igalt pädevalt asutuselt saadud teabe põhjal loetelu kõigist sellistest kapitaliinstrumentide liikidest igas liikmesriigis, mis kvalifitseeruvad esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvate instrumentidena. EBA koostab ja avaldab selle loetelu esimest korda 28. juulil 2013.

EBA võib pärast artiklis 80 sätestatud kontrollimisprotsessi ja kui on kaalukaid tõendeid, et need instrumendid ei vasta artiklis 28 või vajadusel artiklis 29 sätestatud tingimustele, otsustada jätta loetelust välja riigiabi hulka mitte kuuluvad kapitaliinstrumendid, mis on emiteeritud pärast 28. juunit 2013, ja võib avaldada selle kohta teadaande.“

40 Määruse nr 575/2013 artiklid 28 ja 29, millele sama määruse artikli 26 lõikes 3 viidatakse, selgitavad tingimusi, millele esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvad instrumendid peavad vastama. Määruse nr 575/2013 artiklis 28 määratakse kindlaks tingimused, mis kehtivad krediidiasutuse emiteeritud kapitaliinstrumentidele, samas kui selle määruse artikkel 29 hõlmab tingimusi sellistele kapitaliinstrumentidele, mille on väljastanud vastastikused seltsid, ühistud, hoiuasutused või muud samalaadsed krediidiasutused või investeerimisühingud.

41 Poolte vahel on vaidlus, kuidas tõlgendada määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 esimeses lõigus asuvat väljendit „pädeva asutuse luba“.

42 Sellega seoses väidab hageja, et pädeva asutuse luba antakse kapitaliinstrumentide kaupa ja see väljendub kõnealuste instrumentide liigi lisamises EBA avaldatud loetelusse vastavalt määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 kolmandale lõigule. Kuna lihtaktsiad asusid selles loetelus, kui ta kirjendas need oma esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvate instrumentidena, siis leiab hageja, et EKP järeldas ekslikult, et ta rikkus määruse nr 575/2013 artikli 26 lõiget 3.

43 EKP on seevastu seisukohal, et määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 esimeses lõigus on sätestatud, et krediidiasutus peab pädevalt asutuselt taotlema eelneva loa, enne kui ta kirjendab kapitaliinstrumendi esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluva instrumendina, isegi kui instrument asub EBA avaldatud loetelus. EKP järeldab sellest, et ta leidis vaidlustatud otsuses õigesti, et hageja on rikkunud seda sätet, kuna temalt eelnevat luba saamata kirjendas hageja kolm lihtaktsiate emissiooni oma esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvate instrumentidena.

44 Kuna määruse nr 575/2013 artikli 26 lõikes 3 kasutatud väljendit „pädeva asutuse luba“ ei ole selles määruses defineeritud, siis tuleb seda tõlgendada.

45 Väljakujunenud kohtupraktikast selgub, et liidu õigusnormi tõlgendamisel tuleb arvesse võtta nii selle sätte sõnastust kui ka konteksti ning selle õigusaktiga taotletavaid eesmärke, mille osa see säte on (vt 7. juuni 2005. aasta kohtuotsus VEMW jt, C-17/03, EU:C:2005:362, punkt 41 ja seal viidatud kohtupraktika).

46 Esimesena, mis puudutab määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 esimese lõigu sõnastust, siis selgub sellest, et krediidiasutus peab enne oma kapitaliinstrumentide kirjendamist esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvate instrumentidena saama pädeva asutuse loa.

47 Tuleb märkida, et pädeva asutuse loa olemuse üksikasju ei saa tuletada määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 esimese lõigu pelgast sõnastusest, kuna mõiste „luba“ võib tähistada nii kapitaliinstrumentidele individuaalsel alusel antavat eelnevat luba kui ka kapitaliinstrumentide kategooria kaupa üldiselt antavat luba.

48 Sellega seoses ja erinevalt hageja väidetust ei tähenda asjaolu, et määruse nr 575/2013 muud sätted viitavad otsesõnu pädeva asutuse „eelneva loa“ saamisele, tingimata seda, et määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 esimeses lõigus mõiste „luba“ kasutamine viitab eelneva loa omast erinevale mehhanismile.

49 Nimelt ei selgu määruse nr 575/2013 kõigi nende sätete analüüsimisel, mis viitavad kas pädeva asutuse „loa“ või „eelneva loa“ andmisele, et pädeva asutuse heakskiidu andmise kord varieeruks sõltuvalt nendes sätetes kasutatavast terminoloogiast. Lisaks tuleb märkida, et selline eristamine ei ole süstemaatiline, kuna määruse nr 575/2013 teistes keeleversioonides ei ole tingimata tehtud vahet „loal“ ja „eelneval loal“, nagu need on määruse prantsuskeelses versioonis.

50 Samuti leiab EKP ekslikult, et „instrumentide kategooria“ käsitlus määruse nr 575/2013 artikli 26 lõikes 3 puudub. Nimelt, kuna selle sätte kolmas lõik viitab EBA avaldatavale „loetelu[le] kõigist sellistest kapitaliinstrumentide liikidest igas liikmesriigis, mis kvalifitseeruvad esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvate instrumentidena“, siis on kapitaliinstrumentide aktsepteeritavuse analüüsimine kategooriate kaupa ette nähtud määruse nr 575/2013 artikli 26 lõikes 3. Seega ei saa asuda seisukohale, et selle sätte esimeses lõigus sisalduv viide „kapitaliinstrumentidele“ eeldab tingimata iga kapitaliinstrumendi individuaalset analüüsimist.

51 Teisena, mis puudutab määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 esimese lõigu tõlgendamist lähtuvalt kontekstist, siis viitab hageja selle sätte teisele ja kolmandale lõigule. Nii näeb selle artikli teine lõik ette, et pädev asutus koos EBAga kontrollib, kas kapitaliinstrumendi liik on aktsepteeritav, ja selle tulemusel kantakse sama artikli kolmanda lõigu alusel see kapitaliinstrumendi liik EBA avaldatud loetelusse. EBA poolt loetelu avaldamises väljendubki see, et pädev asutus on andnud määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 esimeses lõigus ette nähtud loa. Selline avaldamine tähendab hageja arvates seega, et instrument vastab määruse nr 575/2013 artiklis 28 sätestatud üldtingimustele ning asjaomased krediidiasutused peavad kontrollima, kas kõnealune kapitaliinstrument vastab selles artiklis ette nähtud üksikjuhtumile kohaldatavatele tingimustele, kusjuures pädev asutus võib tagantjärele kontrollida selle hinnangu põhjendatust.

52 Niisuguse tõlgendusega ei saa nõustuda.

53 Esiteks on see tõlgendus vastuolus EBAga konsulteerimise olemuse erinevusega sõltuvalt sellest, kas see on ette nähtud määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 esimeses või teises lõigus. Nimelt, kui esimese lõigu raames esitletakse seda konsulteerimist kui pädevate asutuste pelka võimalust, sest need asutused „võivad EBAga konsulteerida“, siis sama sätte teine lõik nõuab vastupidi, et pädevad asutused konsulteeriksid EBAga süstemaatiliselt.

54 Teiseks tähendaks hageja lähenemise järgimine seda, et enne kapitaliinstrumendi klassifitseerimist esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvaks instrumendiks kontrollib pädev asutus vaid seda, kas järgitud on üldtingimusi, mis olenevalt olukorrast on sätestatud kas määruse nr 575/2013 artiklis 28 või artiklis 29. Nagu hageja ise tunnistab, lasub krediidiasutusel endal kohustus kontrollida, kas kapitaliinstrumendi emissioon on kooskõlas üksikjuhtumile kohaldatavate tingimustega, mis olenevalt olukorrast on sätestatud kas selle määruse artiklis 28 või artiklis 29.

55 Tuleb tõdeda, et selline pädevate asutuste kontrolli piiramine on vastuolus määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 esimese lõiguga. Sellest tuleneb nimelt, et kapitaliinstrumenti saab esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluva instrumendina kirjendada üksnes pärast pädevalt asutuselt loa saamist ning et selle asutuse hinnang puudutab küsimust, kas järgitud on tingimusi, mis olenevalt olukorrast on sätestatud kas selle määruse artiklis 28 või artiklis 29, ilma et vahet tuleks teha asjaolul, kas need tingimused on üldkohaldatavad või üksikjuhtumile kohaldatavad.

56 Seega tuleb asuda seisukohale, et määruse nr 575/2013 artikli 26 lõiget 3 tuleb tõlgendada nii, et selles on silmas peetud kahte otsust. Esiteks otsust, mis tuleneb pädevate asutuste ja EBA koostööst, millele on viidatud määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 teises lõigus ja mis käsitleb kapitaliinstrumentide liikide aktsepteeritavust ja väljendub nende EBA avaldatud loetellu kandmises, mis on ette nähtud selle sätte kolmandas lõigus. Teiseks pädeva asutuse otsust, mille puhul EBAga konsulteerimine on vaid pelk võimalus, mille eesmärk on kontrollida, kas kapitaliinstrument vastab kõigile tingimustele, mis olenevalt olukorrast on sätestatud kas määruse nr 575/2013 artiklis 28 või artiklis 29, sõltumata sellest, kas need tingimused on üldkohaldatavad või üksikjuhtumile kohaldatavad.

57 Sellest järeldub, et kuigi kapitaliinstrumendi kandmine EBA avaldatud loetellu tähendab, et kõnealune instrument on põhimõtteliselt klassifitseeritav esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvaks instrumendiks, kuna see vastab üldtingimustele, mis olenevalt olukorrast on sätestatud kas määruse nr 575/2013 artiklis 28 või artiklis 29, siis üksnes see ei võimalda krediidiasutusel nimetatud instrumenti kirjendada oma esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvate instrumentidena. Krediidiasutus peab sellest instrumendist enne teavitama pädevat asutust, selleks et viimane saaks konkreetselt kontrollida, kas need tingimused, eelkõige üksikjuhtumile kohaldatavad tingimused, on täidetud.

58 Lõpuks tuleb kolmandana arvesse võtta seadusandja tahet määruse nr 575/2013 vastuvõtmisega parandada omavahendite kvantiteeti ja kvaliteeti pangandussüsteemis, nagu seda on meenutatud määruse nr 575/2013 põhjenduses 1 ja korratud sama määruse põhjenduses 72. Põhjenduses 72 rõhutatakse muu hulgas vajadust parandada krediidiasutuste kohustuslike omavahendite kvaliteeti ja ühtlustada neid ning sellega seoses viidatakse „rangetele põhiliste kapitaliinstrumentide kriteeriumidele“.

59 Seadusandja tahtega on seega kooskõlas eelistada määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 esimese lõigu sellist tõlgendust, mis võimaldab pädeval asutusel kõige paremini kontrollida, et täidetud on tingimused instrumendi kvalifitseerimiseks kõrgeima kvaliteediga omavahenditeks, nimelt esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvateks instrumentideks.

60 Tuleb aga tõdeda, et nende tingimuste järgimise kontrollimine, mis olenevalt olukorrast on sätestatud kas määruse nr 575/2013 artiklis 28 või artiklis 29, on paremini tagatud eelneva loa menetluses kui süsteemi abil, milles neist teatud tingimuste täitmise kontrollimine on eelkõige krediidiasutuse enda ülesanne, kuna pädev asutus teeb kontrolli alles tagantjärele, ilma et see oleks tingimata süstemaatiline.

61 Hageja esitatud muud argumendid ei sea selle järelduse põhjendatust kahtluse alla.

62 Nii on see esiteks eelkõige viite puhul määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 tõlgendusele, mida eelistasid EBA ja Autorité de contrôle prudentiel et de résolution (usaldatavusnõuete järelevalve ja kriisilahendusasutus, ACPR). Sellega seoses piisab, kui meenutada, et see, kuidas haldusasutus on asjakohaseid õigusakte tõlgendanud, ei ole siduv liidu kohtule, kes on ELL artikli 19 kohaselt ainsana pädev liidu õigust tõlgendama (13. detsembri 2017. aasta kohtuotsus Crédit mutuel Arkéa *vs*. EKP, T-712/15, EU:T:2017:900, punkt 75).

63 Teiseks on samasugune olukord asjaolu puhul, et määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 teksti muudeti hiljem määrusega 2019/876. Sellega seoses piisab, kui toonitada, et kuigi määruse 2019/876 põhjendusest 23 tuleneb, et selle muudatuse eesmärk on sisse viia uus selge ja läbipaistev menetlus instrumentide klassifitseerimiseks esimese taseme põhiomavahenditesse, ei saa sellest mingit teavet tuletada kõnealuse sätte tähenduse kohta enne selle muutmist.

64 Hageja esimene etteheide tuleb seega tagasi lükata.

*– Teine etteheide, mis sisuliselt puudutab määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 uue redaktsiooni tagasiulatuvat kohaldamist*

65 Oma repliigis toonitab hageja sisuliselt, et alates 27. juunist 2019 on määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 sõnastust muudetud määruse 2019/876 artikli 1 punktiga 15. Ta leiab, et arvestades kõnealust määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 uut redaktsiooni, ei kujuta tema tegevus endast enam rikkumist ning et seega tuleneb kergemat karistust sätestava seaduse tagasiulatuva kohaldamise põhimõttest, et tema suhtes tuleb kohaldada kõnealust määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 uut redaktsiooni.

66 EKP leiab, et käesolev etteheide tuleb tagasi lükata.

67 Mis puudutab kõigepealt selle etteheite vastuvõetavust, kuna etteheide esitati repliigi staadiumis, siis tuleb märkida, et kuigi kodukorra artikli 84 lõige 1 põhimõtteliselt keelab menetluse käigus uute väidete esitamise, ei ole see keeld kohaldatav, kui väited tuginevad faktilistele või õiguslikele asjaoludele, mis on tulnud ilmsiks menetluse käigus. Kuna käesolev etteheide põhineb menetluse käigus ilmsiks tulnud õiguslikul asjaolul, see tähendab määruse 2019/876 artikli 1 punkti 15 jõustumisel 27. juunil 2019, siis on see järelikult vastuvõetav.

68 Siiski ei saa selline etteheide käesoleva juhtumi asjaoludel iseenesest viia vaidlustatud otsuse tühistamiseni.

69 Vaieldamatult on kergemat karistust sätestava seaduse tagasiulatuva kohaldamise põhimõte liidu õiguse üldpõhimõte (11. märtsi 2008. aasta kohtuotsus Jager, C-420/06, EU:C:2008:152, punkt 59; vt selle kohta ka 3. mai 2005. aasta kohtuotsus Berlusconi jt, C-387/02, C-391/02 ja C-403/02, EU:C:2005:270, punktid 67–69, ning 27. juuni 2017. aasta kohtuotsus NC *vs.* komisjon, T-151/16, EU:T:2017:437, punktid 53 ja 54), mis on nüüd sätestatud Euroopa Liidu põhiõiguste hartas.

70 Põhiõiguste harta artikli 49 lõikes 1 on ette nähtud:

„Kedagi ei tohi tunnistada süüdi kuriteos teo või tegevusetuse eest, mis selle toimepanemise ajal kehtinud siseriikliku või rahvusvahelise õiguse järgi ei olnud kuritegu. Samuti ei või kohaldada raskemat karistust kui kuriteo toimepanemise ajal ettenähtu. Kui pärast kuriteo toimepanemist nähakse seadusega ette kergem karistus, kohaldatakse seda karistust.“

71 Lisaks saab kergemat karistust sätestava seaduse tagasiulatuva kohaldamise põhimõttele tugineda nii selliste otsuste vaidlustamisel, millega määratakse kitsas tähenduses kriminaalkaristusi, kui ka otsuste vaidlustamisel, millega määratakse haldussanktsioone (vt selle kohta 8. märtsi 2007. aasta kohtuotsus Campina, C-45/06, EU:C:2007:154, punktid 32 ja 33; 11. märtsi 2008. aasta kohtuotsus Jager, C-420/06, EU:C:2008:152, punkt 60, ning 27. juuni 2017. aasta kohtuotsus NC *vs.* komisjon, T-151/16, EU:T:2017:437, punkt 54).

72 Sellegipoolest tuleb märkida, et kergemat karistust sätestava seaduse tagasiulatuva kohaldamise põhimõte, mis võib viia otsuse tühistamiseni juhul, kui õiguslikku raamistikku on pärast käesoleva juhtumi asjaolusid, kuid enne vaidlustatud otsust muudetud (vt selle kohta 27. juuni 2017. aasta kohtuotsus NC *vs.* komisjon, T-151/16, EU:T:2017:437, punkt 63), ei saa olla asjakohane sellise akti õiguspärasuse kontrollimisel, mis võeti vastu enne kõnealust õigusliku raamistiku muutmist, kuna kostjaks olevale institutsioonile ei saa ette heita seda, et viimane eiras õigusnorme, mis ei olnud veel kohaldatavad.

73 Pealegi saab õigusliku raamistiku muutumist pärast vaidlustatud otsuse tegemist arvesse võtta ainult siis, kui Üldkohus teostab oma pädevust muuta määratud sanktsiooni suurust juhul, kui Üldkohtul on ELTL artikli 261 alusel selline pädevus EKP poolt määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõike 1 alusel määratud haldussanktsioonide suhtes. Nimelt peab Üldkohus sellise nõude lahendamisel kindlaks

tegema, kas ta peab oma otsuse tegemise ajal asendama EKP hinnangu enda omaga, mistõttu sanktsiooni suurus oleks sobiv (vt selle kohta 17. detsembri 2015. aasta kohtuotsus Orange Polska *vs.* komisjon, T-486/11, EU:T:2015:1002, punkt 67 ja seal viidatud kohtupraktika).

74 Määratud sanktsiooni suuruse muutmiseks siiski Üldkohtule ühtegi nõuet esitatud ei ole, mida hageja kohtuistungil sõnaselgelt kinnitas.

75 Seega tuleb teine etteheide ja järelikult esimese väite esimene osa tagasi lükata.

*Esimese väite teise osa esimene etteheide, mille kohaselt on rikutud määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõiget 1*

76 Vaidlustatud otsuses märkis EKP, et hageja on määruse nr 575/2013 artikli 26 lõiget 3 rikkunud vähemalt hooletusest määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõike 1 tähenduses.

77 Hageja leiab, et EKP rikkus määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõiget 1, kui viimane tuvastas, et rikkumine pandi toime hooletusest, kuna ei saa asuda seisukohale, et hageja teadis või oleks pidanud teadma, et tema tegevus kujutab endast rikkumist. Hageja tuletab eelkõige meelde, et ta järgis tõlgendust, mida eelistavad EBA ja ACPR, samas kui EKP ei ole määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 kohta esitanud ühtegi suunist ja peaaegu kõik krediidiasutused on lähtunud samast tõlgendusest. Ta on samuti seisukohal, et pelk lahknevus tõlgenduses ei kujuta endast rikkumist ja et ta ei saanud olla teadlik oma tegevuse õigusvastasusest.

78 EKP väidab, et käesolev etteheide tuleb tagasi lükata.

79 Määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõikes 1 on ette nähtud, et „[k]ui krediidiasutused, finantsvaldusettevõtjad või segafinantsvaldusettevõtjad ei täida tahtlikult või hooletuse tõttu […] nõudeid, […] võib EKP talle käesoleva määrusega antud ülesannete täitmiseks määrata rahalised halduskaristused“.

80 Nagu Euroopa Kohus on rõhutanud, tähendab mõiste „hooletus“ tahtmatut tegu või tegevusetust, millega vastutav isik rikub oma hoolsuskohustust (3. juuni 2008. aasta kohtuotsus Intertanko jt, C-308/06, EU:C:2008:312, punkt 75). Lisaks tuleb sellise hooletuse esinemise hindamisel arvesse võtta eelkõige kõnealuste sätete keerukust ning asjaomase ettevõtja erialast kogemust ja hoolsust (vt analoogia alusel 11. novembri 1999. aasta kohtuotsus Söhl & Söhlke, C-48/98, EU:C:1999:548, punkt 56).

81 Sellega seoses tuleb märkida, et hageja kui krediidiasutus peab määruse nr 575/2013 sätete rakendamisel olema väga hoolikas, pöörates erilist tähelepanu oma nendest sätetest tulenevate kohustuste ulatusele.

82 Lisaks, kuigi liidu kohus ei ole määruse nr 575/2013 artikli 26 lõiget 3 kuni käesoleva kohtuotsuse tegemiseni tõlgendanud, saab krediidiasutuste kohustuste täpse ulatuse tuletada selle sätte tähelepanelikust analüüsist, nagu annab tunnistust eespool punktides 53–60 esitatud arutluskäik.

83 Nimelt oleks hageja sellise analüüsi tulemusel jõudnud järeldusele, et EBA poolt määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 kolmanda lõigu alusel loetelu avaldamine ja selle sätte esimeses lõigus ette nähtud pädeva asutuse luba puudutavad kahte omavahel küll seotud, kuid eraldiseisvat küsimust: esiteks seda, kas kapitaliinstrument on klassifitseeritav esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluva instrumendina, ning teiseks konkreetselt kontrollimist, kas täidetud on – eelkõige üksikjuhtumile kohaldatavad – tingimused, mis on loetletud olenevalt olukorrast selle määruse artiklis 28 või artiklis 29.

84 Seega leidis EKP õigesti, et hageja tegutses hooletult, ja järeldas, et hageja on toime pannud määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõike 1 rikkumise.

85 Seda järeldust ei lükka ümber hageja argumendid, mis sisuliselt puudutavad seda, et ta järgis EBA avaldatud loetelu sissejuhatavas tingimuses sisalduvat tõlgendust, mille kohaselt ei olnud ta kohustatud küsima pädevalt asutuselt eelnevat luba seoses selles loetelus asuva instrumentide kategooria klassifitseerimisega tema esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvateks instrumentideks.

86 Sellega seoses on eespool punktis 62 juba rõhutatud, et EBA tõlgendus ei ole määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 sõnastuse suhtes ülimuslik.

87 Samuti on tõsi see, et kuna tulenevalt Euroopa Parlamendi ja nõukogu 24. novembri 2010. aasta määruse (EL) nr 1093/2010, millega asutatakse Euroopa Järelevalveasutus (Euroopa Pangandusjärelevalve), muudetakse otsust nr 716/2009/EÜ ning tunnistatakse kehtetuks komisjoni otsus 2009/78/EÜ, (ELT 2010, L 331, lk 12), artikli 8 lõike 1 punktist b on EBA üks ülesannetest „aidata kaasa õiguslikult siduvate liidu õigusaktide ühetaolisele kohaldamisele, edendades eelkõige ühtset järelevalvekultuuri“, siis on tema tõlgendus määruse nr 575/2013 kohta eriti asjakohane eelkõige juhul, kui liidu kohus ei ole seda sätet veel tõlgendanud.

88 Samuti on tõsi, et eraldivõetuna võib EBA avaldatud loetelu sissejuhatava tingimuse punkti 4 üks lause jätta mulje, et EBA on seisukohal, et kapitaliinstrumendi lisamine tema avaldatavasse loetellu tähendab, et seda võib kirjendada esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvate instrumentidena, kuna selles on märgitud, et „[i]nstrumendi lisamine loetellu näitab, et see vastab [m]ääruse [nr 575/2013] aktsepteeritavuse kriteeriumidele ning et selle võivad asjaomase liikmesriigi kõik krediidiasutused lisada [esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvatesse instrumentidesse]“.

89 Selle tingimuse lugemine üldisemas kontekstis oleks siiski pidanud hagejat ajendama käsitlema selle lause ulatust kontekstipõhiselt. Nimelt ei ole EBA käsitlenud kõnealust võimalust kirjendada tema avaldatud loetelus asuvaid kapitaliinstrumente esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvate instrumentidena tingimusteta võimalusena. Vastupidi, viidatakse vajadusele järgida riigisiseseid õigusnorme ning võimalikule vajadusele saada määruse nr 575/2013 alusel luba pädevalt asutuselt. Kuigi tingimus ei ole sõnastatud väga selgelt, on samuti tõsi, et viide muude tingimuste võimalikule järgimisele või pädevalt asutuselt loa saamisele oleks hagejal pidanud tekitama küsimuse, milline on tema määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 esimesest lõigust tulenevate kohustuste täpne ulatus.

90 Lisaks tuleb märkida, et hageja sai 18. aprillil 2016 EKP-lt selgitava e-kirja tema määruse nr 575/2013 artikli 26 lõikest 3 tulenevate kohustuste ulatuse kohta. E-kirjas selgitas EKP, et eelnev luba on vajalik enne kapitali suurendamise klassifitseerimist esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluva instrumendina, ning selgitas, milliseid dokumente tuleb esitada.

91 Vastupidi hageja väidetule oli EKP 18. aprilli 2016. aasta e-kirja sisu üheti mõistetav selles osas, mis puudutab määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 tõlgendust, mida viimane eelistas.

92 Sellele hoiatusele vaatamata järgis hageja jätkuvalt siiski oma määruse nr 575/2013 artikli 26 lõikest 3 tulenevate kohustuste erinevat ja ekslikku tõlgendust ning kirjendas 30. juunil 2016 avalikustamiskohustuse täitmisel kolmanda samba raames ja oma konsolideeritud omakapitali ja põhiomavahendite nõuete kvartaliaruannetes enne EKP-lt loa saamist oma esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvate instrumentidena oma aktsiaemissioonid 1–3.

93 Hageja väidab ka sisuliselt, et määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 ebaselgus tingis selle, et teatud liikmesriikide asutused ja hulk krediidiasutusi järgisid sama tõlgendust nagu see, mida tema eelistas, mis seletab selle sätte muutmist määrusega 2019/876.

94 Selline asjaolu – kui eeldada selle tõelevastavust – ei võimalda siiski tõendada, et hageja ei olnud hooletu.

95 Nimelt, kuigi sellised asjaolud võivad viidata sellele, et teatud ettevõtjatel tekkisid määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 tõlgendamisel raskused, on tõsi ka see, et hoolikus ja hoolsus, mida võib oodata hageja suurusega krediidiasutuselt, oleks hagejat sundinud seda sätet tähelepanelikult lugema, mis oleks võimaldanud tal oma kohustuste ulatuse osas kõrvaldada need tõlgendamisraskused.

96 Eespool toodut arvesse võttes tuleb esimese väite teise osa esimene etteheide tagasi lükata.

*Teise võimalusena esitatud teine väide, mille kohaselt on rikutud hageja õigust olla ära kuulatud*

97 Hageja väidab sisuliselt, et EKP rikkus tema õigust olla ära kuulatud, kuna EKP rajas vaidlustatud otsuse faktilistele ja õiguslikele asjaoludele, mille kohta ei olnud tal võimalik haldusmenetluses esitada oma seisukohti, ning tuletab meelde, et määruse nr 1024/2013 artikli 22 lõikest 1 lähtudes võib EKP rajada oma otsuse üksnes nendele argumentidele, mille kohta asjaomased pooled said esitada oma seisukohad, olenemata sellest, kas need mõjutavad neid pooli ebasoodsalt või mitte. Sellega seoses heidab ta EKP-le eelkõige ette seda, et vaidlustatud otsuses tõlgendas ta ise esimest korda EBA 23. mai 2017. aasta aruannet, et ta viitas sellele, et EBA seadis kahtluse alla tema lihtaktsiates sisalduva lojaalsusklausli, ning et ta väitis, et ta edastas turule ekslikku teavet seoses tema usaldatavusnõuete täitmise olukorraga.

98 Mis konkreetsemalt puudutab vaidlustatud otsuses sisalduvat viidet, et EBA seadis kahtluse alla „lojaalsusklausli“ ning et väidetavalt edastati turule ekslikku teavet, siis leiab hageja, et need asjaolud mõjutasid talle määratud sanktsiooni suurust.

99 EKP leiab, et mitte ükski faktiline ega õiguslik asjaolu, mida sanktsiooni määramise otsuse eelnõus ei mainitud, kuid mis olid esile toodud vaidlustatud otsuses, ei mõjutanud ebasoodsalt hageja kaitseõigusi ega olnud menetluse tulemuse jaoks otsustava tähtsusega.

100 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on kaitseõiguste tagamine kõigis isiku vastu algatatud menetlustes, mille tulemusena võidakse anda tema huve kahjustav akt, liidu õiguse aluspõhimõte ja see tuleb tagada ka siis, kui asjaomast menetlust ei ole kuidagi reguleeritud (vt 12. mai 2010. aasta kohtumäärus CPEM *vs*. komisjon, C-350/09 P, ei avaldata, EU:C:2010:267, punkt 76 ja seal viidatud kohtupraktika).

101 Seda põhimõtet väljendab määruse nr 1024/2013 artikli 22 lõige 1, kuna selles on ette nähtud, et EKP annab isikule, kelle suhtes menetlus on algatatud, võimaluse olla ära kuulatud, ning ta rajab oma otsuse üksnes nendele argumentidele, mille kohta asjaomastel pooltel on olnud võimalik esitada oma seisukoht.

102 See põhimõte on esitatud nii ühtse järelevalvemehhanismi raammääruse artiklis 31 „Õigus olla ära kuulatud“ kui ka artiklis 126 „Menetlusõigused“.

103 Ühtse järelevalvemehhanismi raammääruse artiklit 31 kohaldatakse tulenevalt selle lõikest 1 „osapoolele adresseeritud […] järelevalveotsuse [suhtes], mis kahjustab asjaomase osapoole õigusi“. Selles sättes on nimetatud osapoolele ette nähtud võimalus esitada EKP järelevalveotsusega seotud faktiliste asjaolude, vastuväidete ja õiguslike aluste kohta enne selle otsuse tegemist EKP-le kirjalikult oma märkused.

104 Ühtse järelevalvemehhanismi raammääruse artiklis 126 on konkreetselt otsuste kohta, millega määratakse muud haldussanktsioonid kui karistusmaksed, ette nähtud:

„1. Uurimise lõpetamisel ning enne lõpliku otsuse eelnõu ettepaneku koostamist ja järelevalvenõukogule esitamist teavitab uurimisüksus asjaomast järelevalve alla kuuluvat üksust kirjalikult läbiviidud uurimise käigus tuvastatud asjaoludest ning esitatud vastuväidetest.

2. Lõikes 1 osutatud teates teavitab uurimisüksus asjaomast järelevalve alla kuuluvat üksust tema õigusest esitada uurimisüksusele kirjalikult märkuseid faktiliste tulemuste ning üksuse suhtes esitatud ja teates märgitud vastuväidete kohta, sealhulgas üksikute sätete kohta, mida on väidetavalt rikutud, ning sätestab mõistliku tähtaja kõnealuste märkuste esitamiseks. EKP ei ole kohustatud võtma arvesse kirjalikke märkuseid, mis laekuvad pärast uurimisüksuse kehtestatud tähtaega."

105 Nagu kohtupraktikas on rõhutatud nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määruse (EÜ) nr 1/2003 [ELTL] artiklites [101] ja [102] sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta (ELT 2003, L 1, lk 1; ELT eriväljaanne 08/02, lk 205) artikli 27 lõike 1 kohta, mis on sisuliselt identne määruse nr 1024/2013 artikli 22 lõikega 1 ja ühtse järelevalvemehhanismi raammääruse artikliga 126, on kaitseõigustega seotud nõue täidetud, kui esiteks on pooltele saadetud vastuväiteteatis, milles on selgelt esitatud kõik need peamised asjaolud, millele Euroopa Komisjon selles menetlusstaadiumis tugineb, ning teiseks ei panda otsusega huvitatud isiku süüks selliseid etteheidetust erinevaid rikkumisi, millest teatati neile haldusmenetluse käigus, ega esitata muid faktilisi asjaolusid kui need, mille kohta huvitatud isikul on olnud võimalus oma selgitusi anda (vt 24. mai 2012. aasta kohtuotsus MasterCard jt *vs.* komisjon, T-111/08, EU:T:2012:260, punkt 266 ja seal viidatud kohtupraktika).

106 Sellega seoses tuleb märkida, et väljakujunenud kohtupraktikast selgub kaitseõiguste tagamise kohta menetlustes, milles määratakse sanktsioone ELTL artiklite 101 ja 102 rikkumiste eest, et seda teavet võib anda kokkuvõtlikult ning lõplik otsus ei pea tingimata olema vastuväiteteatise koopia, sest see teatis on ettevalmistav dokument, milles faktilistele ja õiguslikele asjaoludele antud hinnang on ainult esialgne. Nii võib vastuväiteteatisele esitada täiendusi, mis on tehtud poolte antud vastuste alusel, mille argumendid tõendavad, et nad on tegelikult saanud oma kaitseõigusi teostada. Komisjon võib haldusmenetluses esitatut silmas pidades ka muuta või täiendada vastuväidete põhjenduseks esitatud faktilisi või õiguslikke argumente (vt 24. mai 2012. aasta kohtuotsus MasterCard jt *vs.* komisjon, T-111/08, EU:T:2012:260, punkt 267 ja seal viidatud kohtupraktika).

107 Samast kohtupraktikast selgub, et huvitatud isikule täiendava vastuväiteteatise esitamine on vajalik vaid juhul, kui kontrolli tulemusel peab komisjon ettevõtjale süüks panema uusi tegusid või märgatavalt muutma tõendeid vaidlustatud rikkumiste kohta (vt 24. mai 2012. aasta kohtuotsus MasterCard jt *vs.* komisjon, T-111/08, EU:T:2012:260, punkt 268 ja seal viidatud kohtupraktika).

108 Lõpuks tuleneb endiselt kohtupraktikast, mis käsitleb ELTL artikli 101 ja 102 rikkumiste eest karistamist, et kaitseõiguste rikkumisega on tegemist siis, kui esineb võimalus, et komisjoni õigusvastase tegevuse tõttu oleks tema läbi viidav haldusmenetlus andnud teistsuguse tulemuse. Hagejaks olev ettevõtja tõendab, et rikkumine on toime pandud, kui ta ei tõenda piisavalt mitte seda, et komisjoni otsuse sisu oleks olnud teistsugune, vaid et ta oleks saanud end paremini kaitsta, kui ei oleks esinenud seda õigusvastast tegevust, näiteks asjaolu tõttu, et ta oleks võinud enda kaitsmiseks kasutada dokumente, millega tal haldusmenetluses tutvuda ei võimaldatud (vt 24. mai 2012. aasta kohtuotsus MasterCard jt *vs.* komisjon, T-111/08, EU:T:2012:260, punkt 269 ja seal viidatud kohtupraktika).

109 Samad põhimõtted on analoogia alusel kohaldatavad kaitseõiguste tagamisele menetluses, mille EKP viib määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõike 1 alusel läbi seoses sellise nõude rikkumisega, mis tuleneb liidu õiguse vahetult kohaldatavatest asjakohastest õigusaktidest.

110 Esiteks tuleb toonitada, et ainus etteheide, mille EKP hagejale esitas – see tähendab teatavate kapitaliinstrumentide ilma loata klassifitseerimine tema esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvatesse instrumentidesse, rikkudes määruse nr 575/2013 artikli 26 lõiget 3 –, sõnastati selgelt juba talle 22. detsembril 2016 saadetud vastuväiteteatises.

111 Teiseks sai hageja selle etteheite kohta oma seisukoha esitada nii oma vastuses sellele teatisele kui ka oma märkustes otsuse eelnõu kohta, mille EKP talle 2. augustil 2017 saatis.

112 Kolmandaks tuleb tõdeda, et kolme asjaolu, mille esimest korda vaidlustatud otsuses esinemist hageja kritiseeris, ei saa pidada uuteks etteheideteks.

113 Esimesena, mis nimelt puudutab vaidlustatud otsuse punktis 3.2.2.4 EKP viidet EBA 23. mai 2017. aasta aruandele, siis tuleb märkida, et EKP mainis seda selleks, et põhjendada määruse nr 575/2013 artikli 26 lõikele 3 antud tõlgendust. Kuid haldusmenetluses arutasid pooled seda küsimust põhjalikult. Täpsemalt tuleb rõhutada, et EKP tegi selle viite vastuseks hageja argumendile selle kohta, et samal kuupäeval oli EBA märkinud, et määruse nr 575/2013 artikli 26 lõiget 3 võib tõlgendada erinevalt.

114 Teisena, mis puudutab vaidlustatud otsuse punktis 3.2.2.4 tehtud märkust, et EBA leidis, et hageja lihtaktsiates sisalduv lojaalsusklausel takistas nende klassifitseerimist esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvateks instrumentideks, siis tuleb rõhutada, et see küsimus puudutab hageja lihtaktsiate kooskõla määruse nr 575/2013 artiklis 28 sätestatud tingimustega ning et see küsimus ei ole seotud hagejale EKP tehtud etteheitega, mis eranditult puudutab sama määruse artikli 26 lõike 3 rikkumist hageja poolt.

115 Kolmandana ei saa vaidlustatud otsuse punktis 3.2.4 EKP esitatud seisukohta, et määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 järgimiseks ei „[olnud hageja sunnitud] avaldama pädevatele asutustele ja turule ebaõiget teavet oma usaldatavusnõuete täitmise olukorra kohta“, lugeda hagejale tehtud uueks etteheiteks. EKP esitas selle kommentaari nimelt siis, kui ta hindas seda, kas hageja oli tegutsenud hooletult, vastusena hageja 30. augusti 2017. aasta märkustes toodud kinnitusele, et viimane tegutses „hoolikalt ja hoolsalt eesmärgiga vältida mis tahes eksliku teabe andmist tema omavahendite tegeliku olukorra kohta“.

116 Neljandana, mis puudutab hageja kriitikat selle kohta, et eespool punktides 114 ja 115 mainitud asjaolud mõjutasid talle määratud rahalise sanktsiooni suurust, siis tuleb märkida, et see küsimus ei hõlma mitte seda, kas hageja rikkumine tuvastati õiguspäraselt, vaid seda, kas hagejale määratud sanktsioon on õiguspärane.

117 Järelikult tuleb teine väide tagasi lükata küsimuse osas, kas rikkumine tuvastati hageja puhul õiguspäraselt.

118 Eespool toodut arvesse võttes tuleb järeldada, et hageja ei ole tõendanud vaidlustatud otsuse õigusvastasust osas, milles oli tuvastatud tema toimepandud rikkumine.

### *Vaidlustatud otsuse õiguspärasus osas, millega hagejale määrati rahaline haldussanktsioon*

119 Esimese väite teise osa teises etteheites leiab hageja, et rahalise haldussanktsiooni määramine käesoleva juhtumi asjaoludel on vastuolus õiguskindluse põhimõttega. Lisaks on ta esimese väite kolmandas osas seisukohal, et talle määratud rahaline sanktsioon rikub proportsionaalsuse põhimõtet. Lõpuks ja nagu on märgitud eespool punktides 98 ja 116, on hageja teise väite raames arvamusel, et teatud asjaolud, mille osas teda ära ei kuulatud, mõjutasid talle määratud sanktsiooni suurust, mistõttu on rikutud tema õigust olla ära kuulatud.

120 Esimese väite kolmandas osas ei vaidlusta hageja täpsemalt mitte ainult sanktsiooni määramise põhimõtte enda proportsionaalsust, vaid ka sanktsiooni suurust. Sanktsiooni suuruse kohta väidab ta eelkõige, et see ei moodusta Crédit Agricole'i kontserni käibest 0,0015%, nagu on märgitud vaidlustatud otsuses, vaid kümme korda suurema summa. Ta heidab EKP-le ette ka seda, et viimane ei järginud meetodeid, mida ta oma menetlusdokumentide kohaselt väidab olevat kasutanud, et hinnata rikkumise raskust. Lisaks toonitab ta, et esimesel korral Üldkohtus väitis EKP, et sanktsiooni suuruse kindlaksmääramiseks võttis ta arvesse kõnealuse krediidiasutuse suurust, kuigi sellist põhjendust vaidlustatud otsuses ei ole. Ta leiab, et selle käigus tugineb EKP ekslikult krediidiasutuste suuruse hinnangule, mis põhineb nende hallatava vara kogusummal, mitte aga nende käibel, ning väidab, et igal juhul ei saa Üldkohus seda tegurit arvesse võtta, kuna seda ei ole vaidlustatud otsuses nimetatud. Ta lisab, et selle teguri puudumine nimetatud otsuses kujutab endast ebapiisavat põhjendust, mis toob kaasa vaidlustatud otsuse õigusvastasuse.

121 Esmalt tuleb märkida, et selleks, et Üldkohus saaks analüüsida hageja kriitikat, on vajalik, et vaidlustatud otsuses oleksid õiguslikult piisavalt esile toodud põhjendused, mille alusel määrati hageja sanktsiooniks 4 300 000 euro suurune summa, mis moodustab 0,015% selle kontserni käibest, millesse hageja kuulub.

122 Üldkohus on seisukohal, et kõigepealt tuleb analüüsida seda, kas vaidlustatud otsust on määratud sanktsiooni suuruse kindlaksmääramisel piisavalt põhjendatud.

123 Sellega seoses tuleb meenutada, et tühistamishagi raames kujutab väide niisuguse akti põhjenduste puudumise või ebapiisavuse kohta, mille õiguspärasust vaidlustatakse, endast avalikul huvil põhinevat väidet, mille liidu kohus peab tõstatama omal algatusel ja millele pooled võivad järelikult menetluse igas staadiumis tugineda (13. detsembri 2001. aasta kohtuotsus Krupp Thyssen Stainless ja Acciai speciali Terni *vs.* komisjon, T-45/98 ja T-47/98, EU:T:2001:288, punkt 125).

124 Oma seda kohustust tõstatada omal algatusel avalikul huvil põhinev väide peab liidu kohus pealegi täitma võistlevuse põhimõtet arvestades (vt selle kohta 2. detsembri 2009. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Iirimaa jt, C-89/08 P, EU:C:2009:742, punktid 59 ja 60). Käesolevas asjas tuleb märkida, et EKP-l oli kohtuistungil võimalus esitada oma seisukoht küsimuses, kas vaidlustatud otsus on piisavalt põhjendatud või mitte.

125 Kohtuistungil kinnitas EKP seega, et vaidlustatud otsus on õiguslikult piisavalt põhjendatud. Sisuliselt teatas ta, et ta kasutas sanktsiooni suuruse kindlaksmääramiseks kaheetapilist meetodit.

126 Esimeses etapis tehakse kindlaks määratava sanktsiooni põhisumma. Selle põhisumma lähtepunkt on kõnealuse rikkumise raskuse hindamine, võttes arvesse rikkumise mõju asjaomase krediidiasutuse usaldatavusnõuete täitmise olukorrale ja selle asutuse tegevust. EKP rõhutab, et see asjaolu esineb vaidlustatud otsuses, kuna selles viidatakse ekslikult klassifitseeritud instrumentide kogusummale. Samuti tõstetakse vaidlustatud otsuses esile krediidiasutuse tegevuse õigusvastasust, kusjuures EKP tõi selles otsuses eraldi välja asjaolu, et hageja oleks pidanud olema teadlik kohustustest, mis tal määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 alusel lasuvad. Kui rikkumise raskusaste on kindlaks määratud, lisab EKP krediidiasutuse hallatava vara kogusumma võrrandisse. Sel viisil arvutatakse põhisumma, võttes esiteks arvesse rikkumise raskust ja hallatava vara kogusummat.

127 Teises etapis kohandatakse seda põhisummat, et võtta arvesse võimalikke kergendavaid ja raskendavaid asjaolusid. Käesolevas asjas võeti hageja puhul arvesse kergendavat asjaolu.

128 Kohtuistungil väitis EKP samuti, et asjaolu, et vaidlustatud otsuses ei ole selgitatud meetodit, mis võimaldaks sanktsiooni täpse suuruse kindlaks määrata, on kantud eesmärgist säilitada selle sanktsiooni hoiatav mõju. Tema arvates tuleb vältida seda, et krediidiasutused saaksid ette näha

määratavate sanktsioonide summa, mis võiks pärssida soovi järgida usaldatavusnõudeid. Ta möönis ka, et vaidlustatud otsuses ei ole ära toodud hageja hallatava vara kogusummat, kuid leidis, et see ei kujuta endast ebapiisavat põhjendamist, kuna tegemist oli puhtalt objektiivse asjaoluga.

129 Kohane on meenutada, et väljakujunenud kohtupraktikast tulenevalt on ELTL artikli 296 teises lõigus sätestatud põhjendamiskohustus oluline vorminõue, mida tuleb eristada põhjenduste põhjendatuse küsimusest, mis puudutab vaidlusaluse akti sisulist õiguspärasust. Seda arvestades peab nõutud põhjendus vastama kõnealuse akti laadile ning sellest peab selgelt ja üheselt selguma akti vastu võtnud institutsiooni arutluskäik, mis võimaldab huvitatud isikutel võetud meetme põhjuseid mõista ja pädeval kohtul kontrolli teha. Mis puudutab täpsemalt üksikotsuste põhjendusi, siis selliste otsuste põhjendamise kohustuse eesmärk on lisaks kohtul kontrolli teostamise võimaldamisele anda huvitatud isikule küllaldast teavet selle kohta, kas otsuses on tehtud viga, mis võimaldab otsuse kehtivuse vaidlustada (vt 29. septembri 2011. aasta kohtuotsus Elf Aquitaine *vs.* komisjon, C-521/09 P, EU:C:2011:620, punktid 146–148 ja seal viidatud kohtupraktika; 11. juuli 2013. aasta kohtuotsus Ziegler *vs.* komisjon, C-439/11 P, EU:C:2013:513, punktid 114 ja 115, ning 13. detsembri 2016. aasta kohtuotsus Printeos jt *vs.* komisjon, T-95/15, EU:T:2016:722, punkt 44).

130 Põhjendamise nõuet hinnates tuleb arvestada juhtumi asjaolusid, eelkõige akti sisu, esitatud põhjenduste laadi ja huvi, mis võib selgituste saamiseks olla akti adressaatidel või muudel isikutel, keda akt ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses puudutab. Ei ole nõutud, et põhjendus täpsustaks kõiki asjakohaseid faktilisi ja õiguslikke asjaolusid, kuna akti põhjenduse vastavust ELTL artikli 296 nõuetele tuleb hinnata nii selle sõnastust kui ka konteksti ja asjaomase valdkonna kogu õiguslikku regulatsiooni silmas pidades (29. septembri 2011. aasta kohtuotsus Elf Aquitaine *vs.* komisjon, C-521/09 P, EU:C:2011:620, punkt 150; 11. juuli 2013. aasta kohtuotsus Ziegler *vs.* komisjon, C-439/11 P, EU:C:2013:513, punkt 116, ja 13. detsembri 2016. aasta kohtuotsus Printeos jt *vs.* komisjon, T-95/15, EU:T:2016:722, punkt 45).

131 Kohtupraktikast selgub ka, et põhjendus tuleb üldjuhul edastada huvitatud isikule tema õigusi kahjustava otsusega samal ajal. Põhjenduse puudumist ei saa nimelt heastada sellega, et huvitatud isik saab otsuse põhjendustest teada liidu kohtu menetluse käigus (29. septembri 2011. aasta kohtuotsus Elf Aquitaine *vs.* komisjon, C-521/09 P, EU:C:2011:620, punkt 149; 19. juuli 2012. aasta kohtuotsus Alliance One International ja Standard Commercial Tobacco *vs.* komisjon, C-628/10 P ja C-14/11 P, EU:C:2012:479, punkt 74, ning 13. detsembri 2016. aasta kohtuotsus Printeos jt *vs.* komisjon, T-95/15, EU:T:2016:722, punkt 46).

132 Mis täpsemalt puudutab määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõike 1 alusel määratud rahaliste haldussanktsioonide põhjendust, siis esiteks tuleb meelde tuletada, et EKP-l on õigus määrata rahaline haldussanktsioon, mille maksimaalne suurus võib vastata 10%-le selle kontserni aasta kogukäibest, millesse asjaomane juriidiline isik kuulub.

133 Sellest tuleneb, et EKP-l on rahalise sanktsiooni summa kindlaksmääramisel ulatuslik kaalutlusõigus. Sellisel juhul tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et liidu õiguskorras ette nähtud teatavate haldusmenetluses kohaldatavate tagatiste järgimine on eriti põhjapaneva tähtsusega. Nende tagatiste hulka kuulub eelkõige huvitatud isiku õigus sellele, et asjaomast otsust põhjendataks õiguslikult piisavalt. Üksnes nii saavad Euroopa Kohus ja Üldkohus kontrollida, kas esinevad faktilised asjaolud ja õiguslikud asjaolud, millest kaalutlusõiguse kasutamine sõltub (21. novembri 1991. aasta kohtuotsus Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punkt 14, ning 6. novembri 2008. aasta kohtuotsus Madalmaad *vs.* komisjon, C-405/07 P, EU:C:2008:613, punkt 56).

134 Seega, arvestades nii määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõikega 1 EKP-le antud ulatuslikku kaalutlusõigust kui ka määratavate rahaliste haldussanktsioonide väga kõrget taset, on sellist sanktsiooni määravate otsuste põhjendamise kohustusel eriline tähtsus.

135 Teiseks tuleb märkida, et sanktsiooni määramise otsuse põhjendused peavad võimaldama Üldkohtul hinnata, kas see otsus on kooskõlas liidu õigusega ja eelkõige proportsionaalsuse põhimõttega, ning kontrollida, kas EKP on õigesti hinnanud kriteeriume, mis sisalduvad määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõikes 3, milles lisaks sanktsiooni proportsionaalsusele tuuakse välja ka selle tõhusus ja hoiatav mõju.

136 Kuid selleks, et sellist kontrolli saaks teha, peab vaidlustatud otsuse põhjendustest õiguslikult piisavalt nähtuma meetod, mida EKP kasutas sanktsiooni suuruse kindlaksmääramisel (vt selle kohta 27. septembri 2006. aasta kohtuotsus Jungbunzlauer *vs.* komisjon, T-43/02, EU:T:2006:270, punkt 91), ning see, kuidas EKP kaalus ja hindas arvesse võetud asjaolusid (vt selle kohta 8. detsembri 2011. aasta kohtuotsus Chalkor *vs.* komisjon, C-386/10 P, EU:C:2011:815, punkt 61).

137 Lõpuks, kolmandaks tuleneb eespool punktis 130 viidatud kohtupraktikast, et otsuse piisava põhjendatuse hindamisel tuleb lähtuda eelkõige kontekstist, millesse see otsus kuulub.

138 Nii on kohtupraktikas tõdetud, et kui EKP otsus on tehtud vaidlustusnõukogu arvamuse jätkuna, võib selles arvamuses sisalduvaid selgitusi arvesse võtta selle kontrollimisel, kas vaidlusalune otsus on piisavalt põhjendatud (vt selle kohta 8. mai 2019. aasta kohtuotsus Landeskreditbank Baden-Württemberg *vs.* EKP, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punkt 92). Lisaks on niisuguse otsuse konteksti kohta korduvalt otsustatud, et väljakujunenud otsustuspraktikat järgivat otsust võib põhjendada kokkuvõtlikult, eelkõige viitega sellele praktikale (14. veebruari 1990. aasta kohtuotsus Delacre jt *vs.* komisjon, C-350/88, EU:C:1990:71, punkt 15, ning 8. novembri 2001. aasta kohtuotsus Silos, C-228/99, EU:C:2001:599, punkt 28). Samamoodi hõlbustab see, kui kostjaks olev institutsioon avaldab meetodi, mida ta kavatseb oma otsustuspädevuse rakendamisel järgida, tal täita kohustust põhjendada oma üksikotsuseid, eeldusel et ta kasutab seda meetodit.

139 Käesolevas asjas ei võetud vaidlustatud otsust siiski vastu vaidlustusnõukogu arvamuse jätkuna ning määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõike 1 alusel rahalise haldussanktsiooni määramise kohta puudub varasem EKP praktika. Lisaks ei avaldanud EKP meetodit, mida ta kavatses selle sätte alusel määratavate sanktsioonide suuruse kindlaksmääramisel kasutada.

140 Järelikult tuleb vaidlustatud otsuse piisavat põhjendatust hinnata üksnes selles otsuses sisalduvate põhjenduste alusel.

141 Nendest kaalutlustest lähtudes tuleb kontrollida, kas EKP täitis käesolevas asjas oma põhjendamiskohustust.

142 Vaidlustatud otsuse punkt 4.1.2 „Sanktsiooni suurus“ on sõnastatud järgmiselt:

„Kohaldatava haldussanktsiooni kindlaksmääramisel võttis EKP arvesse järgmisi asjaolusid:

4.1.2.1. Rikkumise raskuse osas võtab EKP arvesse asjaolu, et usaldatavusnõuete täitmise järelevalve alla kuuluv üksus lisas oma esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvate instrumente hulka ebaõigesti kapitaliinstrumendid kogusummas 2088 miljonit [eurot], mis 30. juunil 2016 moodustab konsolideeritud alusel usaldatavusnõuete täitmise järelevalve alla kuuluva üksuse [esimese taseme põhiomavahendite] suhtarvust 67 baaspunkti. Rikkumise raskuse hindamisel on arvesse võetud ka asjaolu, et suurem osa kapitaliinstrumente, mis ebaõigesti klassifitseeriti esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvateks instrumentideks, emiteeriti pärast aktsionäridele aktsiadividendi jaotamist ja olid seega identsed dividendi tootvate lihtaktsiatega.

4.1.2.2. Lisaks võtab EKP arvesse asjaolu, et rikkumine leidis aset viiel järjestikusel kvartaliaruande perioodil ja kolmanda samba raames kolme avalikustamiskohustuse perioodil aastatel 2015 ja 2016.

[4.1.2.3.] Usaldatavusnõuete täitmise järelevalve alla kuuluva üksuse toime pandud rikkumise raskuse kohta leiab EKP, et rikkumine on toime pandud vähemalt hooletusest. Süükspandava tegevuse õigusvastasus on konkreetselt tuvastatud lõigus 3.3 kirjeldatud asjaoludega. Usaldatavusnõuete täitmise järelevalve alla kuuluval üksusel oli piisavalt aega kohandada oma tegevus määrusest (EL) nr 575/2013 tulenevate regulatiivsete nõuetega ning EKP (ühine usaldatavusnõuete täitmise järelevalve rühm) oli hoiatanud teda vajadusest enne kapitaliinstrumentide klassifitseerimist [esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvateks] instrumentideks saada EKP-lt eelnev luba. Kuigi usaldatavusnõuete täitmise järelevalve alla kuuluv üksus oli teadlik nendest nõuetest, jätkas ta siiski nende instrumentide klassifitseerimist ilma nõutavat luba omamata.

4.1.2.4. EKP võtab kergendava asjaoluna arvesse ka seda, et usaldatavusnõuete täitmise järelevalve alla kuuluva üksuse taotluse alusel andis EKP loa emissioonid klassifitseerida esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvateks instrumentideks […]

Järelikult, võttes arvesse kõiki eespool mainitud asjaolusid, sealhulgas argumente, mille on esitanud usaldatavusnõuete täitmise järelevalve alla kuuluv üksus oma kirjalikes seisukohtades, ning arvestades proportsionaalsuse põhimõtet, millest EKP oma karistamispädevuse teostamisel juhindub, on haldussanktsiooniks määratud 4 300 000 eurot, mis moodustab ligikaudu 0,0015% 2017. majandusaasta kogukäibest, mille sai usaldatavusnõuete täitmise järelevalve alla kuuluv kontsern, millesse usaldatavusnõuete täitmise järelevalve alla kuuluv üksus kuulub, ja mis tagab usaldusväärse ja tõhusa hoiatava mõju, et vältida sellise rikkumise toimepanemist tulevikus.“

143 Vaidlustatud otsuse punktis 4.2.4 lisas EKP, et „määratud haldussanktsioon ei ületa 10% sellest aasta kogukäibest, mille sai usaldatavusnõuete täitmise järelevalve alla kuuluv kontsern, millesse kuulub [hageja], [vaidlustatud] otsuse kuupäevale eelneval majandusaastal“.

144 Tuleb tõdeda, et vaidlustatud otsuse selles lõigus ei ole täpsustatud meetodit, mida EKP määratud sanktsiooni suuruse kindlaksmääramisel kasutas, vaid selles piirdutakse mõne kaalutluse esitamisega rikkumise raskuse, kestuse, hagejale etteheidetava rikkumise raskuse ning kinnituse kohta, et arvesse on võetud kergendavat asjaolu.

145 Arvestades vaidlustatud otsuse punktide 4.1.2.1–4.1.2.4 sõnastust, ei võimalda need hagejal mõista EKP eelistatud meetodit ega Üldkohtul kontrollida määratud sanktsiooni õiguspärasust.

146 Asjaolu, et EKP selgitas kostja vastuses ja seejärel kohtuistungil meetodit, mida ta käesolevas asjas kasutas, ei saa seda puudust heastada, kuna eespool punktis 131 viidatud kohtupraktika kohaselt ei saanud ta kõrvaldada puudust, mis seisneb ebapiisavas põhjenduses, edastades otsuse põhjendused Üldkohtu menetluse käigus. Lisaks oli hagejal õigus teada, millise meetodi alusel on talle määratud sanktsiooni suurus arvutatud, ilma et ta oleks selleks kohustatud esitama Üldkohtule hagi.

147 Lisaks ei anna vaidlustatud otsuse punktid 4.1.2.1–4.1.2.4 minimaalset teavet, mis oleks võimaldanud mõista ja kontrollida nende asjaolude asjakohasust ja kaalu, mida EKP võttis sanktsiooni suuruse kindlaksmääramisel arvesse.

148 Kuigi vaidlustatud otsuse punktis 4.1.2.1, mis puudutab rikkumise raskust, rõhutab EKP, et ilma loata klassifitseeritud kapitaliinstrumendid moodustasid 67 baaspunkti hageja esimese taseme põhivahendite suhtarvust, ei esita ta täiendavat selgitust sellise rikkumise raskuse kohta hagejal lasuvate usaldatavusnõuete täitmise seisukohast.

149 Vaidlustatud otsuse samas punktis rõhutab EKP asjaolu, et suurem osa valesti klassifitseeritud kapitaliinstrumentidest emiteeriti pärast aktsionäridele aktsiadividendi jaotamist, ning toonitab, et see on üks asjaolu, mida rikkumise raskuse hindamisel arvesse võeti. Siiski ei ole ka selles osas esitatud ühtegi selgitust selle kohta, kuidas see järeldus mõjutas hagejale määratud sanktsiooni suuruse kindlaksmääramist.

150 Lõpuks, kuigi EKP kinnitab vaidlustatud otsuse punktis 4.1.2.4, et ta võttis kergendava asjaoluna arvesse asjaolu, et ta lubas hagejal lõpuks liigitada kõnealused instrumendid oma esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvate instrumente hulka, ei ole esitatud mingit teavet selle kohta, kuidas ta kaalus seda asjaolu sanktsiooni lõpliku suuruse kindlaksmääramisel.

151 Lisaks tuleb märkida, et EKP mainis üksnes selle kontserni suurust, millesse hageja kuulub, mitte hageja suurust, kuigi rikkumine pandi süüks ainult viimasele.

152 Tuleb tõdeda, et kuna EKP ei toonud vaidlustatud otsuses välja kõnealuse rikkumise toime pannud krediidiasutuse suurust, jättis ta mainimata asjaolu, mis tema enda avalduste kohaselt Üldkohtus oli eriti asjakohane sanktsiooni suuruse kindlaksmääramisel.

153 Nimelt takistab asjaomase krediidiasutuse suuruse märkimata jätmine Üldkohtul kontrollida EKP hinnangut, mis puudutab määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõikes 3 sätestatud tõhususe, proportsionaalsuse ja hoiatavuse kriteeriumi.

154 EKP väitis Üldkohtus, et ta võttis arvesse asjaomase asutuse suurust, kui ta määras sanktsiooni suuruse kindlaks asutuse hallatava vara kogusummana. Eespool punktis 131 viidatud kohtupraktika kohaselt ja eespool punktis 146 esitatutega analoogsetel põhjustel ei saa selles staadiumis esitatud selgitust siiski arvesse võtta, selleks et hinnata, kas EKP on täitnud tal lasuvat põhjendamiskohustust.

155 Lisaks ei saa kohtuistungil EKP esile toodud asjaolu, et väidetavalt on tegemist „objektiivse“ asjaoluga, vabastada teda kohustusest seda tegurit vaidlustatud otsuses kajastada, kas või ainult selleks, et selgitada, mil viisil ja kuidas kaaludes võeti seda arvesse kõnealusele krediidiasutusele määratud sanktsiooni suuruse kindlaksmääramisel.

156 Eespool toodust tuleneb, et hagejale määratud sanktsiooni on ebapiisavalt põhjendatud ja sanktsioon tuleb seega tühistada, ilma et oleks vaja teha otsust teiste selles osas esitatud etteheidete kohta.

157 Kuna EKP hinnang rahalise haldussanktsiooni kohta on ülejäänud vaidlustatud otsusest eraldatav, tuleb see otsus tühistada vaid osas, milles hagejale määratakse 4 300 000 euro suurune rahaline haldussanktsioon.

## Kohtukulud

158 Kodukorra artikli 134 lõike 3 kohaselt jäävad kummagi poole kohtukulud tema enda kanda, kui osa nõudeid rahuldatakse ühe poole, osa teise poole kasuks.

159 Käesolevas asjas on hageja nõuded osaliselt rahuldamata jäetud ja osaliselt rahuldatud, kuna vaidlustatud otsus tühistatakse ainult osas, milles määratakse talle 4 300 000 euro suurune rahaline haldussanktsioon. Neil asjaoludel tuleb seega käesoleva juhtumi asjaolusid õiglaselt hinnates jätta poolte kohtukulud nende endi kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (teine koda laiendatud koosseisus)

otsustab:

1. **Tühistada Euroopa Keskpanga (EKP) 16. juuli 2018. aasta otsus ECB/SSM/2018-FRCAG-75 osas, milles Crédit agricole SA-le määrati rahaline haldussanktsioon summas 4 300 000 eurot.**

2. **Jätta hagi ülejäänud osas rahuldamata.**

3. **Jätta Crédit agricole'i kohtukulud tema enda kanda.**

4. **Jätta EKP kohtukulud tema enda kanda.**

Papasavvas Tomljenović Schalin

Škvařilová-Pelzl Nõmm

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 8. juulil 2020 Luxembourgis.

Kohtusekretär President
E. Coulon

# Sisukord

Vaidluse taust ..... 2

Menetlus ja poolte nõuded ..... 3

Õiguslik käsitlus ..... 4

Vaidlustatud otsuse õiguspärasus osas, milles tuvastatakse hageja rikkumine ..... 5

Esimese väite esimene osa, mille kohaselt on määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 tõlgendamisel ja kohaldamisel rikutud õigusnormi ..... 5

– Esimene etteheide, mille kohaselt on määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 esimest lõiku redaktsioonis, mis kehtis hagejale etteheidetavate asjaolude asetleidmise ajal, tõlgendatud ja kohaldatud vääralt ..... 5

– Teine etteheide, mis sisuliselt puudutab määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 uue redaktsiooni tagasiulatuvat kohaldamist ..... 9

Esimese väite teise osa esimene etteheide, mille kohaselt on rikutud määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõiget 1 ..... 10

Teise võimalusena esitatud teine väide, mille kohaselt on rikutud hageja õigust olla ära kuulatud ..... 12

Vaidlustatud otsuse õiguspärasus osas, millega hagejale määrati rahaline haldussanktsioon ..... 14

Kohtukulud ..... 19